

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 58. S. Malachias Hibernus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

ubi ingenti omnium desiderio expectabatur. Cum vero Romani hortarentur, ut pacem cum Rogerio Rege sancitam tolleret, rejecto eorum consilio, aiebat, se singulari Dei providentia ab hostibus fuisse captum, ut inde reducendæ pacis nasceretur occasio. Nec abs re, nam pax ista omnibus Principibus probabatur, atque Rogerius exinde Rex legitimus ab iis ipsis habitus est, apud quos antea Usurpator & Tyrannus audiebat. Quod dignoscimus ex epistolis, a S. Bernardo & Petro Abbate Cluniacensi ad eum datis.

Sæcul. XII.
A.C. 1139.

Bern. ep.
207.
Petr. III.
ep. 3.

§. LVIII.

S. Malachias Hybernus.

Sub idem tempus S. Malachias, negotia Ecclesiæ suæ peracturus, Romam venit, annos vitæ numerans quadraginta quinque; nam anno millesimo nonagesimo quinto lucem primo aspexerat, ex patre nobili & matre piissima ortus. In civitate Armachena educatus, & literis instru-

vit. auct. S.
Bern. opusc.
12. c. 1.

mi Pontifices auctoritatem & Jurisdictionem suam ex eo maxime probant, quod sint Successores non alterius cujusquam Apostoli, sed S. Petri, ad quem Christus dixit: Pasce oves meas Joan. 21, atqui id ipsum optime & clarissime per vocem: *Episcopus seu Pontifex Romanus*, demonstratur.

Sæcul. XII. instructus, se se disciplinæ cujusdam Viri
 A.C. 1139. Sancti, nomine Imarii, subdidit, ejusque

c. 2.

exemplo rigidam admodum vitam ducere cœpit. Haud diu post Celsus Archi-

c. 3.

episcopus Armachanus Malachiam Diaconum & deinde Presbyterum, licet invitum ordinavit. Idque, ex Magistri ejus sententia ne quidem expectata ætate, quam Canones præscribunt, videlicet ad suscipiendum Diaconatum annorum viginti quinque, & Presbyteratum annorum triginta. Tum ab Archiepiscopo Vicarius constitutus magno fructu adlaborare ad excolendos populos barbaros, Superstitiones evellere, cantum Horarum Canoniarum, & Ecclesiæ Romanæ Ritus invehere, usum Confessionis, Sacramentum Confirmationis, & Leges conjugii contrahendi instituire.

Ut vero ipse Malachias plenius Ritus Catholicæ Ecclesiæ edoceret, Malchum Episcopum *in Lesmor*, civitate Mumoniæ adiit, qui in Hybernia natus, postea in Anglia & Monasterio Wintoniensi diu versatus fuerat, vir non solum Doctrinæ & virtutis merito, sed etiam editorum prodigiorum fama celeberrimus. Malachias aliquot annos apud eum moratus in Ultoniam revocatur, ubi clarissimum olim Monasterium *Bancor* seu Bencorienfe, in quo ante annos quingentos S. Columbanus degerat, postea a Piratis vastatum,

c. 6.

Sup. lib.
XXXV.

§. 9.

Sæcul. XII.
A.C.1139.

tum, & longo tempore desertum, restau-
ravit. Cum deinde Sedes Episcopalis
de Conner seu Connoretensis in eadem
Ultoniæ Provincia posita vacasset, Mala-
chias Episcopus invitus eligitur, atque
Imarii, Magistri sui, & Celsi Metropolitæ
mandatis ad eum recipiendum compelli-
tur. Annum circiter trigessimum ætatis
suae agebat, cum ordinatus est Episcopus,
unde sequitur, id anno circiter millesimo
centesimo vigesimo quinto factum. Ec-
ce vero, ubi incepit homo Dei pro offi-
cio Episcopali agere, intellexit, non ad
homines, sed feras bestias se missum fuis-
se, nomine Christianos, re paganos. Non
Decimas, non Primitias Ecclesiæ dabant,
non legitima inibant conjugia, non con-
fitebantur, pœnitentias nec qui peteret,
nec qui daret, erat. Ministros Altaris
paucos habebant, qui inter Laicos otiosi
vivebant. Nec enim in Ecclesiis aut
prædicantis Sacerdotis vox aut cantantis
audiebatur. Nihilominus S. Episcopus
in medio luporum intrepide stare decre-
vit, non fugere. Ergo nunc publice cun-
ctos exhortatur, nunc aliquos secreto
commonet; totam deinde Diœcesim in-
visit, nullos labores refugit, injurias &
contumelias non exhorruit, noctes inte-
gras in oratione coram Deo persevera-
vit. Ita tandem hominum illorum bar-
baries paulatim leniri cœpit, receperunt
Hyber-

c. 8.

Sæcul. XII. Hybèrni Disciplinam Ecclesiasticam, Ec-
 A.C. 1139. clesias frequentarunt, Sacramentorum
 Solemnia celebrarunt, & concubinatum
 honestis nuptiis expulerunt.

c. 10.
 Ecclesia Hy-
 bernia.

Aliquot post annos, Celsus Archiepi-
 scopus Armachanus morbo tentatus, &
 intelligens, finem vitæ sibi imminere, in
 ultimis mandatis constituit, ut Malachias
 Episcopus sibi in Sede Archiepiscopali
 subrogaretur, quod nullus alius prima
 Hybernæ Sede videretur dignior, idque
 fieri præcepit auctoritate S. Patritii, cui
 repugnare in Hybernia nemo audebat.
 Verum mos pessimus inoleverat, quod
 Sedes illa Successione Hæreditaria adire-
 tur; jam enim annos prope ducentos in
 possessione hujus Archiepiscopatus una
 familia erat, nec degenerem hac Digni-
 tate frui patiebatur. Si vero Clerici de
 sanguine illo defecissent, Laici sufficie-
 bantur, quippe ante Celsum octo viri,
 uxorem habentes & absque Ordinibus,
 Literati tamen, Archiepiscopatum te-
 nuerant. Inde proficiscebatur illa Disci-
 plinæ Ecclesiasticæ dissolutio, Religionis
 oblivio, & tanta in Hybernia barbaries,
 ubi sine ordine, sine ratione mutabantur
 & multiplicabantur Episcopi pro libitu
 Metropolitanæ, ut in singulis pæne Ecclesiis
 singuli essent Episcopi. His denique ma-
 lis ut mederetur Celsus, Malachiam sibi
 Successorem exoptabat.

Nec

Sæcul. XII.
A.C.1139.

Nec frustratus est a spe sua, nam Celso mortuo electus est Malachias. Non tamen mox nec ita facile ad possessionem pervenit; quippe Mauritius quidam ex illa familia ortus, occupata diu ante Ecclesia, annos quinque vi & armis eam tenuit. Itaque Malachias, cum sibi recusandi onus occasionem nactus videretur, prætendebat, se pauperulum tam potentibus Adversariis nihil posse opponere, inveteratum esse abusum, in vasorem sine cæde & sanguine depelli non posse, postremo, junctum se esse Sponsæ alteri, quam dimittere non liceret. Tandem postquam Usurpator Mauritius annis tribus Sedem occupasset, bonis omnibus Malachiam onus subire jubentibus & anathema intentantibus, consentiens, *ad mortem, inquit, ducitis me, sed obedio spe Martyrii ductus, ea tamen conditione, ut si vindicaverit sibi Deus Hæreditatem suam a diripientibus eam, & pax redierit, liceat mihi ad priorem Sponsam reverti.* Verumtamen Malachias civitatem Armachanam non intravit, quamdiu Mauritius incubator in vivis fuit, ne forsân cædis causa esset. Mauritio autem decedenti curæ fuit quemdam consanguineorum suorum, Nigellum nomine, hæredem sibi subrogare; sed Rex, Episcopi & Fideles Malachiam in Cathedra collocarunt, & Nigellus fugere compulsus Dignitatis suæ

C. II.

Hist. Eccles. Tom. XVI. H h h In

Sacul. XII. Insignia, videlicet Evangelium S. Patri-
A.C. 1139. cii, Baculum auro & gemmis vestitum,
 quem manibus suis Iesus Christus tenuisse
 se credebatur, abstulit, quibus signis,
 quocumque iret, sibi maximam populi
 venerationem conciliabat.

c. 12.

c. 14.

Triginta octo annorum erat Malachias, cum in Cathedra Armachana sedere coepit, nempe anno reparatae Salutis millesimo centesimo trigesimo tertio, primisque Episcopatus sui annis iniuriarum suorum calumniis & violentia multum afflictus est; sed Vir Sanctus tandem constantia & patientia invicta omnibus adversis superior evasit. Igitur post elapsam triennium, pace & libertate Ecclesiae restituta, pulsa barbarie, & reformatis ubique moribus Christianae Religionis, memor conditionis adjectae, cum onus subisset, discedere statuit, & Episcopum Armachanae civitati dedit Gelasium virum optimum, talique honore dignum, consentientibus Clericis & populo, qui initum pactum frangere non audebant. Malachias, Gelasio consecrato, eoque Regi ac Principibus enixe commendato, ad suam Dioecesim rediit; non tamen Connoretum, sed Dunum se contulit. Cujus rei causa haec fuit; videlicet illa provincia duas antiquitus Sedes Episcopales habuerat, idque tanquam melius & Saluti populorum utilius Malachiae videbatur,

tur. Quamobrem, cum jam ante Conno-
 reti Episcopum ordinasset, ipse Duni Se-
 dem fixit, quæ deinde in illa Regione pri-
 mum locum obtinuit. Ibi ergo, adscita
 Canonorum Regularium Congregatio-
 ne, solitudinis monasticæ quiete frui cogi-
 tabat, sed obsistebat convenientium tur-
 ba, quippe ad eum consulendum non me-
 diocres modo, sed etiam potentissimi con-
 fluebant, cujus vitam Apostolicam mira-
 bantur, & sententiam velut cœleste ora-
 culum excipiebant.

Sæcul. XII.
 A.C. 1139.

§. LIX.

S. Malachias Romæ.

Sub illud tempus S. Malachias Romam
 petere decrevit, ut tute omnia age-
 ret, facta sua confirmari rogaret, & Pal-
 lium postularet pro Sede Armachana,
 quæ illud nunquam acceperat, & pro alia
 etiam Sede Metropolitana, quam novam
 Celsus erexerat, sed Armachanæ tan-
 quam Primati subditam. (*) Intolerabi-
 le videbatur omnibus Malachiam carissi-
 mum patrem ex Hybernia solvere; sed
 tamen iter aggressus anno millesimo cen-
 tesimo trigesimo nono, Scotia & Anglia
 peragratis, in Franciam venit, ubi Clara-
 valle

c. 15.

H h h 2

(*) Verba S. Bernardi hanc Historiam scriben-
 tis sunt: Et defuerat ab initio Pallii usus, quod est
 plenitudo honoris.